

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Tomáše Langáška v právní věci žalobců: **a) B. P., b) O. F.**, oba zastoupeni Mgr. Umarem Switatem, advokátem, se sídlem Dědinova 2011/19, Praha 4, adresa pro doručování: V Tůních 11, Praha 2, proti žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 3. 2014, č. j. CPR-13319-2/ČJ-2013-930310-V238, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 13. 5. 2014, č. j. 4 A 10/2014 - 34,

t a k t o :

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 13. 5. 2014, č. j. 4 A 10/2014 - 34, **se zrušuje a věc se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalovaný (dále také „stěžovatel“) podal kasační stížnost proti rozsudku Městského soudu v Praze (dále „městský soud“) ze dne 13. 5. 2014, č. j. 4 A 10/2014 - 34 (dále „napadený rozsudek“), jímž městský soud zrušil rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 3. 2014, č. j. CPR-13319-2/ČJ-2013-930310-V238 (dále „napadené rozhodnutí“), a věc byla vrácena žalovanému k dalšímu řízení. Napadeným rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání žalobců (dále také „účastníci řízení“) proti rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort Praha (dále „správní orgán prvního stupně“) ze dne 5. 9. 2013, č. j. KRPA-12082-135/ČJ-2011-000022 (dále „prvostupňové rozhodnutí“).

Prvostupňovým rozhodnutím bylo žalobci a) uloženo správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 1, 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České

republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), a doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byla stanovena na 2 roky.

Napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobců a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. K námitce, že účastník řízení je rodinným příslušníkem občanky Evropské unie a že spolu vedou společnou domácnost, žalovaný uvedl, že je nezbytné posoudit, zda má cizinec s občankou Evropské unie trvalý vztah obdobný rodinnému a žije s ní ve společné domácnosti ve smyslu § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Aby se jednalo o vztah obdobný rodinnému, musí dojít ke kumulativnímu splnění dvou podmínek, tj. musí být takové osoby k sobě navzájem ve vztahu obdobném vztahu rodinnému a dále vzájemný poměr mezi těmito osobami musí být ve skutečnosti tak osobně a citově intenzivní, že by újmu, kterou by utrpěla jedna z nich, druhá pocítovala důvodně jako vlastní. Toto posouzení je nezbytné provádět podle okolností konkrétního případu, a to i s přihlédnutím k tomu, zda je splněna podmínka trvalosti takového vztahu. Odvolací orgán měl za to, že byť byla účastnice řízení nejméně v případě tří prováděných pobytových kontrol na udávané adrese zastížena (pobývala i u své matky) v daném případě se nejedná o vedení společné domácnosti. Z vyjádření účastnice vyplynulo, že dlouhodobější pobyt u její matky je běžnou záležitostí. I kdyby však společnou domácnost se žalobcem sdíleli, nejedná se o vztah natolik osobně a citově intenzivní, že by újmu, která by byla způsobena vycestováním účastníka řízení, účastnice pocítovala jako újmu vlastní. I v případě, že by začali sdílet domácnost od srpna 2012 (po měsíci známosti), délku tohoto vztahu nelze považovat za trvalou. Nejedná se o vztah vybudovaný na upřímných a hlubokých citech, protože zásadní informace o druhé osobě nejsou účastníkům řízení známy. Správní orgán prvního stupně nepochybil, když nepohlížel na účastníka řízení jako na osobu ve smyslu § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců. V odvolání žalobce sice uvedl, že vztah s účastnicí se blíží kvalitou vztahu manželskému, žádné podrobnější skutečnosti však neuvedl, omezil se pouze na obecné konstatování, že v budoucnu hodlají uzavřít sňatek a mít děti. Ze spisu nevyplývá, že by matka účastnice dala v řízení najevo, že se jí rozhodnutí o správním vyhoštění týká, tudíž že by měla být účastníkem řízení. Žalovaný připomněl, že žalobce v řízení nejprve účelově deklaroval vztah a sdílení společné domácnosti s nezletilou občankou České republiky, která byla umístěna ve výchovném ústavu mládeže. K námitce nedostatečného zjištění toho, do jaké míry se mají účastníci řízení rádi, žalovaný uvedl, že je zejména na účastnících řízení, aby správnímu orgánu doložili, že právě na jejich vztah je nutno pohlížet jako na vztah obdobný vztahu rodinnému. K námitce neprovedení šetření v místě bydliště za účasti zástupce, žalovaný uvedl, že předem avizované místní šetření by nepřispělo ke zjištění skutečného stavu věci. Žalovaný dospěl k závěru, že správní orgán prvního stupně zjistil skutečný stav věci a opatřil si potřebné podklady, a také zjistil všechny rozhodné skutečnosti ve prospěch i neprospěch účastníků řízení. Ze všech důvodů odvolání zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

Žalobci v žalobě namítali nezákonnost napadeného rozhodnutí. Rozhodnutí podle nich zasáhlo nepřiměřeným způsobem do jejich práv, protože žalobce žije rodinným životem se žalobkyní, občankou České republiky. Pro žalobce by správní vyhoštění znamenalo definitivní odloučení od své životní partnerky, ke které má vřelý citový vztah. Žalovaný dle nich nezkoumal hloubku jejich vztahu. Vztah žalobce a žalobkyně je pevný a

pokračování

stabilní, obdobný vztahu manželskému, žalobce vstřícně přijali i nejbližší příbuzní družky. Žalobce si na území vytvořil kromě vztahu rodinného i další přátelské a obchodní vztahy a plně se integroval do společnosti. Žalovaný se podle žalobců neměl spokojit pouze s neaktuálními informacemi starého data, jelikož od té doby se mnoho změnilo. Dále uvedli, že intenzita veřejného zájmu na tom, aby opustil Českou republiku, nedosahuje intenzity veřejného zájmu na ochraně jeho rodinného života.

V napadeném rozsudku městský soud uvedl, že správní orgán prvního stupně rozhodl dne 5. 9. 2013, bylo přitom vycházeno ze skutečností, které byly zjištěny v průběhu celého řízení od jeho zahájení v únoru 2011, protokol o výsledku účastníků řízení byl sepsán dne 14. 3. 2013, poté bylo provedeno ještě několik šetření. Od zahájení řízení ve věci správního vyhoštění žalobce v únoru 2011 do vydání napadeného rozhodnutí uplynula dlouhá doba, v níž došlo ke změně jeho osobních poměrů. Městský soud rozpory ve výpovědích obou účastníků, kdy se zcela neshodli v některých skutečnostech, nepovažoval za tak závažné, aby byl možno jednoznačně dospět k závěru, že se jedná o účelový vztah, a poukázal na to, že podklady, z nichž bylo při rozhodování v této věci vycházeno, jsou staršího data. Od posledního výsledku obou účastníků uplynulo téměř šest měsíců do doby, než bylo vydáno rozhodnutí správního orgánu v I. stupni. Je třeba vyjít z toho, že žalobcův vztah se žalobkyní následoval krátce po ukončení jiného vztahu. V době, kdy bylo prováděno šetření, jaké je společné soužití žalobce se žalobkyní, byl tento vztah v počátcích a je možné, že určité skutečnosti v tu dobu mezi nimi nebyly dořešeny a nebyla jim přikládána důležitost. Do vydání napadeného rozhodnutí o odvolání uplynula doba téměř jednoho roku od posledního výsledku obou účastníků. Je zřejmé, že vzájemný vztah žalobce a žalobkyně prošel určitým vývojem. Městský soud přisvědčil námitce žalobců, že správní orgány vycházely z neaktuálních informací. V zájmu obou účastníků podle městského soudu bylo, aby správní orgán provedl nové šetření zaměřené ke zjištění, zda lze vydat rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce s přihlédnutím k § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, tedy zda by důsledkem správního vyhoštění byl nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života obou účastníků. Z uvedených důvodů městský soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Stěžovatel kasační stížností napadá rozsudek městského soudu z důvodu nezákonnosti a nepřezkoumatelnosti současně (§ 103 odst. 1 písm. a) a písm. d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Nezákonnost spatřuje v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení, nepřezkoumatelnost pak v nesrozumitelnosti a v nedostatku důvodů rozhodnutí. Stěžovatel nejprve zrekapituloval skutková zjištění v řízení před správním orgánem, dále stručně zrekapituloval průběh většiny z provedených pobytových kontrol ve správním řízení (ze dne 17. 12. 2012, 3. 1. 2013, 2. 2. 2013, 15. 3. 2013, 21. 3. 2013, 25. 3. 2013, 25. 4. 2013, 7. 5. 2013, 10. 5. 2013, 13. 5. 2013). Pokud městský soud v odůvodnění uvádí, že od posledního výsledku žalobců uplynulo téměř šest měsíců, než bylo vydáno rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, nelze k tomu přihlédnout. Stěžovatel se neztotožňuje s názorem soudu, že bylo vycházeno z neaktuálních informací, neboť správním orgánem prvního stupně byly prováděny výše uvedené pobytové kontroly, na základě kterých dospěl k závěru, že se nejedná o trvalý vztah obdobný rodinnému. Žalobci měli možnost nahlédnout do správního spisu, čehož využil právní zástupce cizince. Od doby, kdy zástupce doručil vyjádření před vydáním správního rozhodnutí, do samotného vydání

rozhodnutí v prvním stupni uplynuly necelé tři měsíce. Tato doba nemůže být natolik významná, aby se vztah žalobců zásadním způsobem změnil a měl být považován za vztah trvalý obdobný vztahu rodinnému na základě nově provedeného protokolu o vyjádření. Stěžovatel polemizuje s názorem městského soudu, že vztah byl v počátcích a určité skutečnosti nebyly mezi žalobci dořešeny. Žalobci shodně uváděli, že se znají od července 2012, tato doba je dostatečně dlouhá na to, aby se na zásadních náležitostech chodu jejich deklarované společné domácnosti shodli, jakož i např. na způsobu komunikace. Stěžovatel posuzuje případ komplexně a přihlíží také k předchozímu deklarovanému vztahu, který byl správním orgánem prvního stupně vyvrácen. Závěry městského soudu, na základě kterých bylo žalobou napadené rozhodnutí zrušeno a věc byla vrácena zpět k novému projednání, považuje stěžovatel za zcela nezákonné a nepřezkoumatelné.

Žalobci se ke kasační stížnosti nevyjádřili.

Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 28. 8. 2014, č. j. 6 Azs 143/2014 - 23, přiznal kasační stížnosti odkladný účinek.

Nejvyšší správní soud zjistil ze správního spisu následující skutečnosti. Žalobce přicestoval na území České republiky letecky dne 28. 3. 2007 pod identitou P. S. Dne 30. 3. 2007 poprvé požádal o azyl, řízení bylo ukončeno zamítnutím kasační stížnosti, toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 16. 3. 2009. Dne 29. 5. 2007 mu bylo uděleno správní vyhoštění na 1 rok. Dne 13. 5. 2009 opětovně projevil úmysl požádat o mezinárodní ochranu, druhé řízení o mezinárodní ochraně bylo zahájeno 4. 8. 2009 a bylo zastaveno rozhodnutím krajského soudu, které nabylo právní moci dne 6. 1. 2011. Dne 5. 3. 2011 mu bylo uděleno správní vyhoštění na dva roky, dne 16. 9. 2011 rozhodnutím odvolací orgán rozhodnutí ze dne 5. 3. 2011 zrušil a věc vrátil. Správní orgán dne 10. 4. 2012 vydal rozhodnutí o správním vyhoštění na 2 roky. Proti rozhodnutí podal žalobce odvolání a dne 12. 9. 2012 odvolacímu orgánu sdělil, že došlo ke změnám v jeho osobním životě, neboť se rozešel se svou bývalou přítelkyní a nyní sdílí společnou domácnost s novou přítelkyní, také občankou České republiky. Z důvodu, že tuto novou skutečnost bylo nezbytné prošetřit, odvolací orgán dne 26. 11. 2012 správní rozhodnutí zrušil a věc vrátil k novému projednání a rozhodnutí. Poté vydal správní orgán dne 5. 9. 2013 rozhodnutí o správním vyhoštění, o odvolání rozhodl žalovaný dne 7. 3. 2014 napadeným rozhodnutím.

V rámci správního řízení provedl správní orgán prvního stupně následující šetření: dne 17. 12. 2012 šetření na adrese pobytu žalobce, zvonek byl označen jménem žalobce, v bytě však nebyl nikdo zastižen. Dne 3. 1. 2013 bylo provedeno další šetření, v bytě byla zastižena žalobkyně, která uvedla, že se s žalobcem poznali v červenci 2012 v klubu Radost FX a začali spolu hned bydlet, za byt platí dohromady 10.000 Kč měsíčně. Dne 2. 2. 2013 bylo provedeno šetření, v bytě byl zastižen žalobce. Do protokolu o vyjádření účastníka správního řízení ze dne 14. 3. 2013 žalobkyně uvedla následující: se žalobcem spolu mluví česky, a pokud si nerozumí, tak anglicky; je v plném důchodu ze zdravotních důvodů, a proto nepracuje; nájem platí ona a je to celkově 13.000 Kč; když jí není dobře, tak jde bydlet k matce, která se o ni stará; do země původu by se bála žalobce následovat, a po stránce zdravotní nemůže, matka by jí nepustila, protože se bojí cizinců. Žalobce do protokolu ze dne 14. 3. 2013 uvedl, že spolu mluví pouze česky; neví, kvůli jaké nemoci pobírá přítelkyně důchod; bydlení financují dohromady - ona 5.000 Kč, on 8.000 Kč;

pokračování

žalobkyně s ním do Bangladéše pojede ráda. Dne 15. 3. 2013 bylo provedeno šetření na místě, v bytě zastižen žalobce, žalobkyně byla nemocná, a proto pobývala u matky. Během šetření ze dne 21. 3. 2013 nebyl v bytě nikdo zastižen. Dne 25. 3. 2013 byl v bytě zastižen pouze žalobce, podle jeho vyjádření byla žalobkyně nemocná a pobývala přes den u své matky. Dne 26. 3. 2013 bylo provedeno další šetření, v bytě byla zastižena žalobkyně, která uvedla, že je v invalidním důchodu a do práce nechodí, pouze často navštěvuje svojí matku. Dne 25. 4. 2013 bylo provedeno šetření, v bytě nikdo nezastižen, podle pronajímatelky žalobkyně bydlí v bytě se žalobcem. Ze závazného stanoviska Ministerstva vnitra ze dne 9. 5. 2013 plyne, že navázání známosti žalobce se žalobkyní považuje za jednání ryze účelové, výpovědi se zcela rozcházejí, dlouhodobější pobyt žalobkyně u matky je zcela běžnou záležitostí, správní orgán považuje za prokázané, že jmenovaní na adrese neplatí náklady na bydlení společně, potažmo ve skutečnosti nepobývají ve společné domácnosti, správní orgán poukázal na další rozpory ve vyjádřeních, z nichž usoudil, že vztah nelze ani klasifikovat jako vztah druha s družkou. Dne 7. 5. 2013 bylo provedeno šetření, v bytě nebyl nikdo nezastižen. Dne 10. 5. 2013 proběhlo další šetření na místě šetření, v bytě zastižen žalobce, žalobkyně je u rodičů. Během šetření ze dne 13. 5. 2013 byli v bytě přítomni oba. Dne 11. 6. 2013 správní orgán oznámil žalobcům, že byly shromážděny všechny podklady v rámci správního řízení a vyzval je k případnému vyjádření. Na základě žádosti o prodloužení lhůty k vyjádření správní orgán vyzval žalobce k vyjádření do 20. 6. 2013. Žalobci ve vyjádření ze dne 24. 6. 2013 uvedli, že jejich vztah je trvalý a vážný, žijí spořádaným rodinným životem, postaveným na roveň života manželského. Navrhli také vyslechnout matku žalobkyně. Žalobkyně dále uvedla, že by byla správním vyhoštěním žalobce mimořádně poškozena. Dne 5. 9. 2013 vydal správní orgán rozhodnutí o správním vyhoštění v délce dvou let. Žalovaný během odvolacího řízení další šetření neprováděl.

Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal formální náležitosti kasační stížnosti, přičemž zjistil, že je podána osobou oprávněnou, je včasná a je proti označenému rozsudku přípustná za podmínek ustanovení § 102 a § 104 s. ř. s.

Nejvyšší správní soud následně přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s ustanovením § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

Zákon o pobytu cizinců v § 15a odst. 3 písm. b) stanoví: „(u)stanovení tohoto zákona, týkající se rodinného příslušníka občana Evropské unie, se obdobně použijí i na cizince, který hodnověrným způsobem doloží, že má s občanem Evropské unie trvalý vztah obdobný vztahu rodinnému a žije s ním ve společné domácnosti.“ Podle § 119a odst. 2 téhož zákona, „(r)ozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže by jeho důsledkem byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.“

Podle § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř.“) *„(n)evyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.“* Podle § 50 odst. 3 věta druhá s. ř., *„[v] řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, je správní orgán povinen i bez návrhu*

zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena.“

Podle § 169 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, věta první „(s)právní orgán je oprávněn vyslechnout účastníka řízení, je-li to nezbytné pro zjištění skutečného stavu věci, zejména pro posouzení, zda se nejedná o obcházení tohoto zákona cizincem s cílem získat oprávnění k pobytu na území, zejména zda účelově neuzavřel manželství nebo zda jeho účelově prohlášeným souhlasem nebylo určeno otcovství.“

Správní orgán tedy musí zjistit skutečný stav věci v takovém rozsahu, aby mohl řádně posoudit, zda je možné rozhodnutí o správním vyhoštění vydat.

Žalovaný v kasační stížnosti namítal nezákonnost a nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku. Nepřezkoumatelnost je ve smyslu § 109 odst. 4 s. ř. s. Nejvyšší správní soud povinen zkoumat i ex offio. V případech, kdy soud zruší rozhodnutí správního orgánu, může být jeho rozsudek nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů například tehdy, není-li z něj zřejmé, proč soud považuje rozhodnutí správního orgánu za nezákonné, resp. jaká konkrétní vada řízení před správním orgánem nastala. Nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů je též rozsudek, v němž výtky soudu vůči správnímu orgánu nemají oporu ve správním spisu či v provedeném dokazování před soudem a správním orgánem. (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 5. 2009, č. j. 1 Azs 20/2009 - 68, dostupný na www.nssoud.cz)

Městský soud přisvědčil námitce žalobců, že správní orgány vycházely z neaktuálních informací, a tento závěr odůvodnil tak, že vzájemný vztah žalobců prošel určitým vývojem, a do rozhodnutí o odvolání uplynula doba téměř jednoho roku od posledního výsledku obou účastníků řízení. Tento závěr považuje Nejvyšší správní soud za nepřezkoumatelný, není zjevné, proč městský soud nevzal v úvahu, že od vyjádření účastníků v březnu 2013 probíhalo opakovaně šetření na místě až do června 2013 a účastníci před vydáním prvostupňového rozhodnutí využili možnost vyjádřit se ke všem shromážděným podkladům. Také je nepřezkoumatelné tvrzení soudu, že v době, kdy bylo prováděno šetření, byl vztah v počátcích a určité skutečnosti mezi nimi nebyly dořešeny, když ze správního spisu vyplývá, že deklarovaný vztah měl trvat už od července 2012 a vyjádření účastníků proběhlo v březnu 2013, tedy po téměř 7 měsících vztahu a po půl roce údajného sdílení společné domácnosti.

Z odůvodnění také nevyplývá, na základě jakých skutečností měl městský soud za to, že ve vztahu došlo k změnám, které by odůvodňovaly nezbytnost opakovaného výsledku nebo opakovaného provádění šetření na místě. Ve vyjádření k podkladům před vydáním prvostupňového rozhodnutí účastníci řízení uvedli, že jejich vztah je trvalý a vážný, postavený na roveň života manželského a uložení správního vyhoštění by bylo kruté a nepřiměřené, účastnice řízení dále uvedla, že by byla rozhodnutím o správním vyhoštění účastníka mimořádně poškozena. Z těchto podkladů správní orgán prvního stupně ve svém rozhodnutí vycházel a vypořádal se s nimi. Odvolání ze dne 17. 9. 2013 obsahuje stejné námitky. Shodné námitky jsou uvedeny i v žalobě, v níž navíc namítají, že se žalovaný neměl spokojit pouze s neaktuálními informacemi starého data, jelikož od té doby se mnoho změnilo. Co se v deklarovaném vztahu změnilo od doby vydání

pokračování

prvostupňového rozhodnutí do doby vydání napadeného rozhodnutí, však žalobci blíže nekonkretizovali. Z protokolu o jednání vyplývá, že městský soud u jednání četl dopis žalobkyně ze dne 16. 4. 2014, v němž jsou uváděny skutečnosti týkající se soužití se žalobcem, a též dopis matky žalobkyně ze dne 17. 4. 2014, tyto přílohy však byly žalobcům podle č. 1. 32 soudního spisu vráceny. Z protokolu o jednání ani z odůvodnění napadeného rozsudku nelze zjistit obsah těchto listin, a zda případně tento obsah vedl městský soud k závěrům o nedostatečnosti zjištění skutkového stavu žalovaným v průběhu správního řízení. Žalovaný měl přitom podle napadeného rozhodnutí za to, že dostal své povinnosti zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti.

Nejvyšší správní soud si je vědom nezbytnosti aktuálních informací pro zjištění případného zásahu do soukromého a rodinného života, zejména s ohledem na to, že soukromý a rodinný život se v čase může vyvíjet a dokonce vztahy, které mohly být na počátku účelové, se mohou v průběhu času změnit (srovnej např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 8. 2012, č. j. 5 As 104/2011 - 7, dostupný na www.nssoud.cz, týkající se posuzování účelového manželství, ve kterém soud uvádí, že „(...) nelze „účelovost“ posuzovat pouze ke dni vzniku manželství, ale je třeba vztahy mezi manželi posuzovat i po dobu správního řízení až do rozhodnutí odvolacího správního orgánu, protože vztahy mezi manželi se mohou vyvíjet. Pokud by tedy bylo v řízení před správními orgány prokázáno, že manželství plní svou funkci (i když by tomu tak od jeho úplného počátku nebylo), nebylo by možné takové manželství považovat za účelově uzavřené.“). Výtky městského soudu vůči žalovanému jsou však zjednodušující a neodpovídají plně obsahu správního spisu. Samotná skutečnost, že některé podklady jsou staršího data, nemůže bez dalšího založit důvodnou pochybnost o úplnosti zjištěného skutkového stavu. Z odůvodnění rozsudku nevyplývá, v čem konkrétně spatřuje městský soud skutečnost, že žalovaný nezjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, resp. že nezjistil všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch stěžovatele. Vzhledem k výše uvedenému považuje Nejvyšší správní soud napadený rozsudek ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. za nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů. Nejvyšší správní soud proto napadený rozsudek zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení, v němž bude městský soud vázán názorem vysloveným v rozsudku zdejšího soudu, tj. pokud opakovaně shledá, že žalovaný měl doplnit zjištění skutkového stavu, tento závěr bude muset odůvodnit přezkoumatelným způsobem.

Nejvyšší správní soud tedy shledal kasační stížnost důvodnou a v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V něm bude městský soud vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu vysloveným v tomto rozsudku (§ 110 odst. 4 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne městský soud v konečném rozhodnutí ve věci (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. února 2015

JUDr. Petr Průcha
předseda senátu